

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący)

SSN Jarosław Matras

SSN Marek Pietruszyński (sprawozdawca)

Protokolant Agnieszka Niewiadomska

przy udziale prokuratora Głównej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu
Tomasza Kamińskiego.

w sprawie oskarżonego **W.C.**,

co do którego umorzono postępowanie

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 13 lutego 2025 r.,

kasacji wniesionych przez: oskarżyciela publicznego - na niekorzyść

oraz obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 20 marca 2024 r., sygn. akt VII Ka 82/24,

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie

z dnia 1 września 2023 r., sygn. akt XVI K 877/22

i umarzającego postępowanie

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Częstochowie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;**
- 2. zarządza zwrócenie oskarżonemu opłaty wniesionej od kasacji.**

Jarosław Matras

Jerzy Grubba

Marek Pietruszyński

UZASADNIENIE

W.C. stanął pod zarzutem tego, że:

- w dniu 29 grudnia 1981 roku w C. działając wspólnie i w porozumieniu z E.M. i S.M. jako funkcjonariusz publiczny państwa komunistycznego, pełniąc funkcję sędziego Sądu Rejonowego delegowanego do Sądu Wojewódzkiego w Częstochowie dopuścił się zbrodni komunistycznej stanowiącej także zbrodnię przeciwko ludzkości popełnioną z motywów politycznych, a polegającą na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka w ten sposób, że przekraczając swoje uprawnienia bezprawnie pozbawił wolności A.W. na okres powyżej 14 dni w okresie od 29 grudnia 1981 roku do 5 marca 1982 roku w ten sposób, że uznał ją za winną popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 roku o stanie wojennym (Dz. U. nr 29 poz. 154) i skazał ją wyrokiem o sygn. II K 55/81 z dnia 29 grudnia 1981 roku wymierzając jej karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy czyn A.W. nie wypełniał znamion przypisanego jej przestępstwa, przez co działał na szkodę interesu jednostki, co stanowiło poważne prześladowanie A.W. z powodu jej przynależności do określonej grupy politycznej, która sprzeciwiła się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich;

tj. popełnienia czynu z art. 165§2 k.k. z 1969 roku oraz art. 2 ust.1 oraz art.3 ustawy z 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.

Sąd Rejonowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 1 września 2023r. w sprawie XVI 877/22 w ramach zarzucanego oskarżonemu W.C. czynu uznał go za winnego tego, że:

- 29 grudnia 1981 roku w C., wspólnie i w porozumieniu z innymi, ustalonymi osobami, będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego – sędzią Sądu Rejonowego delegowanym do Sądu Wojewódzkiego w Częstochowie, zasiadając w składzie orzekającym w sprawie Sądu Wojewódzkiego w Częstochowie o sygn. akt II K 55/81 przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że zastosował wobec A.W. represję polegającą na pozbawieniu A.W. wolności od 29 grudnia 1981 roku do 5

marca 1982 roku, w ten sposób, że uczestniczył w wydaniu wobec pokrzywdzonej wyroku skazującego za czyn z art.46 ust.1 dekretu z 12 grudnia 1981 roku o stanie wojennym, za który wymierzono jej karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy przepis ten nie mógł stanowić podstawy do orzeczenia wobec A.W. kary w związku z prowadzoną przez nią działalnością społeczną i polityczną, czym działał na szkodę A.W., którym to czynem oskarżony W.C. wypełnił znamiona zbrodni komunistycznej z art. 165§2 ustawy z 19 kwietnia 1969 roku – Kodeks karny w zw. z art.2 ust. 1 ustawy z 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu;

i za tę zbrodnię, na podstawie art. 165§2 k.k. z 1969 roku, wymierzył oskarżonemu W.C. karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art.73§1 i art.74§1 k.k. z 1969 roku warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby.

Apelacje od tego wyroku złożyli prokurator Oddziału Komisji Ścigania Zbrodni Przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach oraz obrońca oskarżonego.

Sąd Okręgowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 20 marca 2024r. w sprawie VII Ka 82/24 uchylił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 439§1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17§1 pkt 11 k.p.k. oraz art. 1 ust. 1 Ustawy z dn. 7 grudnia 1989r. o amnestii postępowanie w sprawie umorzył.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca oskarżonego podnosząc w niej zarzut

- uchybienia w postaci bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439§1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, polegające na wydaniu wyroku przez nienależycie obsadzony Sąd II instancji, w składzie którego zasiadał SSO X.Y., który został powołany przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Częstochowie w dniu 31 lipca 2020 roku, a którego kandydaturę przedstawiła uchwałą z dnia 15 października 2019 roku Krajowa Rada Sądownictwa, która to Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana została w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 3), co prowadziło do naruszenia prawa wówczas oskarżonego

W.C. do rzetelnego procesu, rozpoznanego przez niezawisły i bezstronny sąd w okolicznościach niniejszej sprawy.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Sprawa ta została zarejestrowana w Sądzie Najwyższym pod sygnaturą IV KK 352/24.

Kasację od wskazanego wyroku sądu odwoławczego na niekorzyść W.C. wniósł Dyrektor Głównej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu – Zastępca Prokuratora Generalnego. W kasacji zarzucił rażące naruszenie dyspozycji art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. polegające na zaniechaniu należytego rozpoznania zarzutów podniesionych w apelacji prokuratora i braku wyczerpującego ustosunkowania się przez sąd odwoławczy w uzasadnieniu orzeczenia do wszystkich istotnych elementów sformułowanych zarzutów i wniosków podniesionych w środku odwoławczym oraz przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów polegającej na naruszeniu zasad prawidłowego rozumowania i dokonanie w ten sposób wadliwej wykładni art. 3 ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, co skutkowało wyrażeniem błędnej oceny sądu odwoławczego o wystąpieniu przesłanki uzasadniającej wydanie orzeczenia o umorzeniu postępowania przeciwko oskarżonemu na zasadzie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 11 k.p.k. w zw. z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 7 grudnia 1989 r. o amnestii (Dz.U.1989.64.390) i w konsekwencji umorzenie postępowania. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Częstochowie do ponownego rozpoznania. Sprawę tę zarejestrowano w Sądzie Najwyższym pod sygnaturą IV KK 348/24. Obie sprawy zostały połączone do wspólnego prowadzenia pod sygnaturą IV KK 348/24.

W toku rozprawy kasacyjnej prokurator Głównej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu wniósł o oddalenie kasacji obrońcy oskarżonego i o uwzględnienie kasacji urzędu prokuratorskiego.

Oskarżony wniósł o uwzględnienie kasacji jego obrońcy oraz o oddalenie kasacji prokuratora.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy oskarżonego wniesiona w niniejszej sprawie okazała się zasadna.

W sprawie, zarówno ze względu na podniesiony zarzut, jak i obowiązek działania przez Sąd Najwyższy z urzędu, ocenić należało i rozważyć to, czy Sąd Odwoławczy rozpoznający niniejszą sprawę był należycie obsadzony skoro w jego składzie zasiadał SSO X.Y., a więc sędzia powołany na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018r. poz.3). Bezspornie Sąd Najwyższy co do tej kwestii związany jest uchwałą trzech połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020r. (BSA I-4110-1/20, OSNK 2020, z. 2 poz. 7), zgodnie z którą: *„Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439§1 pkt 2 k.p.k. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”*.

Każdorazowo zatem, o ile sąd stanie przed koniecznością zbadania przesłanki należytej obsady sądu, analizowanej w takich realiach jak w tej sprawie, wątpliwość powyższa winna znaleźć swoje rozstrzygnięcie poprzez przeprowadzenie stosownego testu.

Punktem wyjścia dla dalszych rozważań, co do zaistnienia w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, jest zagadnienie tzw. „instytucjonalnej bezstronności sędziego”. W wyroku ETPCz (Wielka Izba) z dnia 1 grudnia 2020r. – Guðmundur Andri Ástráðsson przeciwko Islandii (wniosek nr 26374/18) wskazano, że:

a) procedura powoływania sędziów musi zapewniać gwarancje przeciwko niedopuszczalnym formom wpływania i uznaniowości innych władz, zarówno na wstępnym etapie powoływania, jak i w czasie sprawowania urzędu (pkt 224),

b) naruszenie prawa w procesie powoływania sędziego może nadać nieprawidłowy charakter jego udziałowi w późniejszym sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości (pkt 226),

c) jeżeli w procedurze powoływania sędziego doszło do nieprawidłowości, to w każdej późniejszej sprawie rozpoznawanej z udziałem tego sędziego konieczna może być ocena, czy były one na tyle poważne, że mogły doprowadzić do podważenia zasady bezstronności sądu orzekającego (pkt 234).

Na tle m.in. powyższych uwag ETPCz sformułował trzypunktowy test, w oparciu o który, można dokonywać oceny wagi uchybień mających miejsce przy powołaniu sędziego. Zbadać należy zatem, czy:

1. w procesie powoływania sędziego doszło do naruszenia prawa krajowego – naruszenie prawa krajowego musi być, co do zasady, „oczywiste” w tym sensie, że musi być obiektywnie i rzeczywiście możliwe do zidentyfikowania jako takie (pkt 244);

2. naruszenie to miało dostatecznie poważny charakter – jedynie te naruszenia, które dotyczą podstawowych zasad procedury mianowania sędziów, to jest naruszenia, które wpływają na istotę prawa do „sądu ustanowionego ustawą”, mogą skutkować naruszeniem tego prawa, na przykład mianowanie na sędziego osoby, która nie spełnia właściwych kryteriów kwalifikujących, lub naruszenia mogące w inny sposób podważyć cel i skutek wymogu „ustanowienia przez prawo”, tak jak jest on interpretowany przez Trybunał (pkt 246-247);

3. zostało ono ustalone na szczeblu sądów krajowych – na podstawie właściwych standardów Konwencji, z należytą oceną faktów i skarg, z właściwym wyważeniem sprzecznych interesów i wyciągnięciem niezbędnych wniosków oraz z zachowaniem równowagi w celu ustalenia, czy istnieje pilna potrzeba – o istotnym i znaczącym charakterze – uzasadniająca odejście od zasady pewności prawa i powagi rzeczy osądzonej oraz zasady nieusuwalności sędziów w stosownych przypadkach, w zależności od szczególnych okoliczności sprawy; wyjątek od tej ostatniej zasady jest dopuszczalny wyłącznie, jeżeli jest to uzasadnione uprawnionym celem, jest proporcjonalne w świetle tego celu i o ile nie budzi w

przekonaniu podmiotów prawa uzasadnionej wątpliwości co do niezależności danego sądu od czynników zewnętrznych oraz co do neutralności w odniesieniu do reprezentowanych przed nim interesów (pkt 238 – 240, 251).

Odnosząc się do pierwszych dwóch punktów testu podnieść należało, że Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3) nie jest organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust. 1. Przepis ten jednoznacznie wskazuje jaką liczbą członków tej Rady wybrana może być przez Sejm – dotyczy to 4 osób. Zmiana dokonana wskazaną ustawą, doprowadziła do pozakonstytucyjnego zwiększenia liczby członków KRS z nadania sił politycznych. Tak też obecna KRS postrzegana jest przez organy międzynarodowe, w tym przede wszystkim Trybunały stosujące prawo europejskie (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, OSNK 2022, nr 6, poz. 22). Europejski Trybunał Praw Człowieka stwierdził, że naruszenie prawa krajowego, wynikające z nieprzestrzegania zasady podziału władzy i niezależności sądownictwa, w sposób nieodwracalny skaziło kwestionowaną procedurę powołania, ponieważ w konsekwencji tego naruszenia rekomendacja kandydatów na sędziów – warunek konieczny powołania przez Prezydenta RP – została powierzona KRS, organowi, który nie zapewnia wystarczającej gwarancji niezależności od władzy ustawodawczej i wykonawczej. Procedura powoływania sędziów, która – jak w niniejszej sprawie – uwidacznia nadmierny wpływ władzy ustawodawczej i wykonawczej na powoływanie sędziów, jest *per se* niezgodna z art. 6 ust. 1 Konwencji (o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności) i jako taka stanowi fundamentalną nieprawidłowość wpływającą negatywnie na cały proces i zagrażającą legitymacji sądu złożonego z tak powołanych sędziów (pkt 276 uzasadnienia wyroku ETPCz z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce – wniosek nr 43447/19).

Sejm przystąpił do rozpatrzenia wniosków kandydatów do nowej KRS i dokonał w dniu 6 marca 2018 r. wyboru piętnastu sędziów – członków Rady. Wybory zostały zbojkotowane przez środowisko prawnicze ponieważ tylko osiemnastu kandydatów ubiegało się o piętnaście stanowisk do nowej KRS. Sześciu z piętnastu

sędziów powołanych do KRS przez Sejm zostało w ciągu ostatnich sześciu miesięcy przed wyborem powołanych przez Ministra Sprawiedliwości na prezesa lub wiceprezesa sądów. Komisarz Praw Człowieka Rady Europy oraz Europejska Sieć Rad Sądownictwa (ENCJ) wyraziły swoje obawy w zakresie tego, że większość członków obecnej KRS była albo członkami partii rządzącej, sprawowała urzędy w administracji rządowej lub została wybrana przez parlament na podstawie rekomendacji partii rządzącej (op. cit., pkt 270 i 271 uzasadnienia).

Europejski Trybunał Praw Człowieka zauważył, że „cała sekwencja wydarzeń w Polsce żywo pokazuje, że kolejne reformy sądownictwa miały na celu osłabienie niezawisłości sędziowskiej, poczynwszy od poważnych nieprawidłowości w wyborze sędziów Trybunału Konstytucyjnego w grudniu 2015 r., następnie, w szczególności, przebudowę KRS i utworzenie nowych izb w Sądzie Najwyższym, przy jednoczesnym rozszerzeniu kontroli Ministra Sprawiedliwości nad sądami i zwiększeniu jego roli w kwestiach dyscypliny sędziowskiej. W wyniku kolejnych reform sądownictwo – autonomiczna gałąź władzy państwowej – zostało narażone na ingerencję władzy wykonawczej i ustawodawczej, a tym samym znacznie osłabione (pkt 348 uzasadnienia wyroku ETPCz (Wielka Izba) z dnia 15 marca 2022 r. w sprawie Grzęda przeciwko Polsce – wniosek nr 43572/18).

Doszło więc do naruszenia prawa krajowego – Konstytucji RP – poprzez powołanie sędziego przez organ ukształtowany odmiennie niż wynika to z jej art. 187 i który poprzez „zbliżenie” do władz politycznych nie spełnia swej ustrojowej roli „stania na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów” (art. 186 ust.1). „Naruszenie prawa krajowego” tej rangi zawsze musi być oceniane jako „dostatecznie poważne” (zob. cyt. uchw. SN w sprawie I KZP 2/22).

W kontekście tych rozważań bezsporne jest, że dwa – spośród trzech nakreślonych przez ETPCz – kryteria dały w niniejszej sprawie wynik pozytywny.

Tylko zatem sięgnięcie po trzeci punkt przedstawionego wyżej testu pozwala na ustalenie, że konkretny sędzia, który uzyskał nominację w opisywanych warunkach, nie jest stronniczy. Obalone zostało domniemanie jego bezstronności, które było regułą przed 2018r. (por. uzasadnienie uchwały SN z dnia 2.06.2022 r., I KZP 2/22). Wynik badania sfery lokującej się w trzeciej warstwie koniecznego testu pozwala ustalić, czy konkretny sędzia, który uzyskał nominację w takich warunkach,

tj. w sytuacji gdy podważone zostało domniemanie jego bezstronności, jest jednak in concreto bezstronny. Przesłanki warunkujące ów test w tej sferze niewątpliwie są tym bardziej surowe, im wyższe było stanowisko, o które testowany sędzia się ubiegał i obejmują one m.in. kwestię powiązania okresu drogi awansowej z objęciem ważkich stanowisk w administracji sądowej, dotyczą przebiegu obrad na forum Krajowej Rady Sądownictwa, opinii zgromadzeń ogólnych sędziów, opinii wizytatorów, osiągnięć zawodowych (w zestawieniu z osiągnięciami kontrkandydatów do awansu), a wreszcie sposób zachowania i postępowania po uzyskaniu awansu, w tym stopień związania z urzędującą reprezentacją polityczną Ministerstwa Sprawiedliwości, jako organu władzy wykonawczej (zob. wyrok SN z 6 kwietnia 2023 r., II KK 119/22).

Zbadanie, czy w odniesieniu do biorącego udział w wydaniu zaskarżonego kasacją wyroku sędziego wchodzi w rachubę brak instytucjonalnej bezstronności, do której nawiązano powyżej, zostało poprzedzone uzyskaniem w toku postępowania kasacyjnego w niniejszej sprawie dokumentacji osobowej obejmującej proces ubiegania się przez wymienioną sędzię o urząd sędziego Sądu Okręgowego w Częstochowie.

Z materiałów tych wynika, że w 2018 r. Sędzia X.Y. jako sędzia Sądu Rejonowego w Myszkowie (od 2010r. do 2018r. Prezes tego Sądu, a od 1 marca 2017r. również Przewodniczący II Wydziału Karnego) poparł kandydaturę Sędziego L.M. na członka nowo powołanej Krajowej Rady Sądownictwa.

Tzw. Krajowa Rada Sądownictwa w dniu 15 października 2019r. podjęła uchwałę w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie go do pełnienia urzędu na stanowisku Sędziego Sądu Okręgowego w Sądzie Okręgowym w Częstochowie (uchwała nr 906/2019).

Postanowieniem Prezydenta RP z dnia [...] czerwca 2020r. (M.P. poz. 605) powołano X.Y. na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Częstochowie.

W dniu 27 marca 2023r. Sędzia X.Y. został powołany na stanowisko Komisarza Wyborczego w Okręgu Częstochowa II. Natomiast Minister Sprawiedliwości zarządzeniem z dnia 26 marca 2019r. powołał wskazanego sędziego jako swojego przedstawiciela w Komisji Egzaminacyjnej do spraw aplikacji adwokackiej (Dz. Urz. Min. Spr. Z 2019r. poz. 91), a następnie po raz kolejny zarządzeniem z 12 marca 2021r. (Dz. Urz. Min. Spr. Z 2021r. poz. 29).

Po rozważeniu wszystkich okoliczności kształtujących przebieg drogi zawodowej sędziego X.Y., Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że ustalone oczywiste zaangażowanie sędziego w związki z władzą wykonawczą, które nie pozostawało bez wpływu na rozwój jego kariery zawodowej, z uwzględnieniem stopnia tego zaangażowania, daje podstawy do powzięcia istotnych wątpliwości co do jego bezstronności w rozpoznawanych sprawach. W tym względzie Sąd Najwyższy nie podzielił zapatrywania wyrażonego w uzasadnieniu postanowienia SN z 13 września 2023r. w sprawie IV KK 163/22, mając na uwadze odmienną sytuację materialno - procesową związaną z uniewinnieniem oskarżonego od odpowiedzialności karnej w procesie toczącym się z oskarżenia publicznego.

Powyższe zostało dobitnie podkreślone w zdaniu odrębnym do zaskarżonego wyroku, sporządzonym przez jednego z sędziów rozpoznających niniejszą sprawę.

Analizując rozwój kariery zawodowej sędziego w szczególności podkreślić należało fakt podpisania przez sędziego listy poparcia dla kandydata do niekonstytucyjnego organu jakim jest tzw. Krajowej Rady Sądownictwa utworzona po zmianach ustawowych, które weszły w życie w 2018r. Powołanie bowiem tego organu – możliwe właśnie dzięki głosom poparcia udzielonego przez niektórych, w sumie nielicznych, sędziów – doprowadziło do całkowitego przejęcia przez władzę wykonawczą wpływu na nominacje sędziowskie. Działanie to miało wprost podtekst polityczny, a co nie mniej istotne, doprowadziło do trwającego obecnie, historycznie najgłębszego kryzysu w jakim znalazł się wymiar sprawiedliwości.

Konsekwencją wywiedzionej argumentacji jest stwierdzenie, że sąd orzekający w składzie z udziałem SSO X.Y. nie może być uznany za należycie obsadzony, wystąpiła zatem w niniejszej sprawie bezwzględna przesłanka odwoławcza wymieniona w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Konsekwencją tego było uchylenia całości zaskarżonego wyroku. Wobec zaistnienia w sprawie wskazanego uchybienia – nienależytej obsady składu sądu odwoławczego, Sąd Najwyższy postanowił ograniczyć procedowanie w tej sprawie do rozpoznania tylko tego uchybienia, gdyż rozpoznanie w tym zakresie było wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie zarzutu kasacji prokuratora byłoby bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania.

Rozpoznając sprawę ponownie Sąd Odwoławczy powinien uczynić to w prawidłowej obsadzie.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.

Jarosław Matras

Jerzy Grubba

Marek Pietruszyński

[WB]

r.g.